

IT ALL GOES

OR IT ALL STAYS THE SAME

Όλα αλλάζουν ή όλα παραμένουν ίδια.

Όλα αλλάζουν ή όλα παραμένουν ίδια.

Τίτλος πρωτοτύπου: **It All Goes or It All Stays the Same**

Συγγραφέας: **@drawn_daggers**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: `wormhole_txt (at) riseup.net`

Οκτώβριος 2024

Long Leaf Distro: longleaf_distro@protonmail.com

Ανατυπώστε, αναδημοσιεύστε, ξαναγράψτε το με πάθος.

ΤΙ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ

Είναι Σεπτέμβριος του 2024. Η γενοκτονία που διεξάγεται από το Ισραήλ, τις Ηνωμένες Πολιτείες και τους συμμάχους τους εναντίον του παλαιστινιακού λαού συνεχίζεται αμείωτη για σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο. Οι επίσημοι υπολογισμοί των νεκρών προσεγγίζουν τους 40.000 δολοφονημένους μέχρι στιγμής, ωστόσο πιο ολοκληρωμένες εκτιμήσεις διευρύνουν τον αριθμό αυτό κατά πολύ.

Εκατοντάδες χιλιάδες δολοφονήθηκαν μέχρι στιγμής (ή πρόκειται να δολοφονηθούν σύντομα), καθώς η προεκλογική αναμέτρηση στις ΗΠΑ αντικαθιστά τις εικόνες παιδιών που ανατινάζονται με ηχητικά αποσπάσματα πολιτικών που υπόσχονται να συνεχίσουν να προμηθεύουν τις βόμβες που θα ανατινάζουν περισσότερα παιδιά σε κομμάτια.

Η γενοκτονική βία συνεχίζει να μαίνεται στο Σουδάν και το Κονγκό, επιδεινούμενη από κράτη και εταιρείες που επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν τη φρίκη για την εξόρυξη πόρων και την προώθηση των παραγωγικών τους δυνατοτήτων στην υπηρεσία του φυλετικού καπιταλισμού.

Τα ζωντανά όντα είναι καλό λιπαντικό για τις μηχανές θανάτου, ειδικά όταν είναι Μαύρα και η βία που ασκείται εναντίον τους είναι λιγότερο κατάλληλη για το θέαμα με το οποίο πολλοί αυτοαποκαλούμενοι ριζοσπάστες στολίζονται, συγχέοντας συχνά τη συμμετοχή σε αυτό το θέαμα με την επαναστατική δράση.

Για όσους διαβιούν εντός των ΗΠΑ, γενοκτονία δεν είναι σε καμία περίπτωση η απόμακρη βία που πολλοί φαίνεται να επιθυμούν να είναι.

Η αργόσυρτη, κανονικοποιημένη φρίκη των αστυνομικών εκτελέσεων συνεχίζεται με βάνανσο, σταθερό ρυθμό.

Αυτόν τον Ιούλιο η αστυνομία εκτέλεσε τη Sonya Massey μέσα στο σπίτι της. Τον ίδιο μήνα εκτέλεσαν τη Nyah Mway σε ένα γκαζόν στα προάστια. Πριν από δύο εβδομάδες, εκτέλεσαν τον Τζάστιν Ρόμπινσον στο αυτοκίνητό του.

Μέχρι στιγμής φέτος υπήρξαν μόνο δέκα ημέρες κατά τις οποίες η αστυνομία δεν σκότωσε.

Την ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές, έρχονται αναφορές από τη Νέα Υόρκη ότι αστυνομικοί πυροβόλησαν τρεις ανθρώπους στην προσπάθειά τους να συλλάβουν κάποιον επειδή πήδηξε ένα τουρνικέ.

Αν κάποιος σας ρωτήσει ποτέ πόσο κοστίζει μια ζωή, η απάντηση προφανώς είναι 2,90 δολάρια.

Η αστυνομία που δεν φέρει διακριτικά (αλλά και οι αστυνομικοί με διακριτικά) εμπνέεται από τους Βρετανούς συγγενείς της για να υποδαυλίζει την αντιμεταναστευτική και την anti-Black βία.

Συγκεκριμένα, η κοινότητα των Αϊτινών στο Σπρίνγκφιλντ του Οχάιο έχει γίνει στόχος αυξημένων εθνικιστικών κινητοποιήσεων σε σημείο που τα πογκρόμ να θεωρούνται σχεδόν βέβαιο ότι θα συμβούν αν οι κινητοποιήσεις αυτές δεν αντιμετωπιστούν με πολύ μεγαλύτερη δύναμη από αυτή που η πλειοψηφία της «αντιφασιστικής» αριστεράς ήταν σε θέση (ή πρόθυμη) να υλοποιήσει.

Ο Covid-19 συνεχίζει να εξαπλώνεται ανεξέλεγκτα, καθώς οι απαγορεύσεις χρήσης μάσκας (που υποκινούνται σε μεγάλο βαθμό από την anti-Black εχθρότητα και την επιθυμία να στοχεύουν ευκολότερα τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό) γίνονται όλο και πιο συνηθισμένες.

Οι πιο ευάλωτοι συχνά κολλάνε τον ιό τρεις, τέσσερις, πέντε φορές μέσα σε ένα χρόνο.

Είμαστε ακόμα σε γενικές γραμμές στο σκοτάδι ως προς το πόσο επιζήμιες θα είναι οι μακροχρόνιες επιπλοκές από την τόσο συχνή προσβολή από αυτόν τον ιό, αλλά όλες οι έρευνες οδηγούν σε αρκετά δυσοίωνα συμπεράσματα.

Οι πετρελαιοαγωγοί συνεχίζουν να κατασκευάζονται διαμέσου της γης των ιθαγενών.

Η κλιματική καταστροφή αυξάνεται καθώς οι μαζικές εκτοπίσεις γίνονται όλο και πιο συνηθισμένες.

Εκατοντάδες άνθρωποι πεθαίνουν προσπαθώντας να διασχίσουν ερήμους και ποτάμια με την ελπίδα να περάσουν τα ολόενα και πιο στρατιωτικοποιημένα σύνορα.

Το χρέος των ιατρικών υπηρεσιών, των φοιτητικών δανείων και των πιστωτικών καρτών συνεχίζει να συσσωρεύεται και να μας πνίγει και να μας χτυπάει ακόμα περισσότερο στην υποταγή.

Το ενοίκιο είναι απαιτητό κάθε μήνα και κάθε μήνα καθυστερεί.

Οι καταυλισμοί των αστέγων σαρώνονται, οι φυλακές γεμίζουν, οι γείτονές μας εξαφανίζονται.

Θα μπορούσα να γεμίσω σελίδες και βιβλία και βιβλιοθήκες περιγράφοντας λεπτομερώς όλη τη φρίκη που ο υπαρκτός κόσμος επιβάλλει στους πιο περιθωριοποιημένους σε καθημερινή βάση και πάλι δεν θα ήταν αρκετό για να συμπυκνώσει με ακρίβεια την επικράτηση των μηχανών θανάτου.

Μπροστά σε όλη αυτή τη φρίκη, σε όλη αυτή τη βαρβαρότητα, μόνο ένα πράγμα ηχεί στο κεφάλι μου:

Όλα αλλάζουν ή όλα παραμένουν ίδια.

Η φρίκη είναι μια ολότητα

Είναι δύσκολο να έχετε μια ολοκληρωμένη εικόνα ενός τέρατος από κοντά. Η σύνδεση μεταξύ των νυχιών, των δοντιών, των οπλών και της ουράς αποκρύπτεται από την τεράστια έκταση του τέρατος. Το μόνο που μπορούμε να παρατηρήσουμε είναι οι διακριτές βιαιοπραγίες που ασκούνται από τα διάφορα κομμάτια που συνθέτουν το τέρας.

Αλλά το τέρας είναι κάτι πολύ περισσότερο από μια σειρά διακριτών φαινομένων.

Τους τελευταίους 12 μήνες, πολλοί από εμάς στις ΗΠΑ προσπαθούσαμε να βρούμε έναν ουσιαστικό τρόπο να αγωνιστούμε ενάντια στη συνεχιζόμενη γενοκτονία που διεξάγει το Ισραήλ εναντίον του παλαιστινιακού λαού. Έχουν εντοπιστεί αξιόλογοι στόχοι, έχουν αναληφθεί δράσεις, έχουν υλοποιηθεί μαζικές κινητοποιήσεις (και στη συνέχεια διαλύθηκαν, και στη συνέχεια υλοποιήθηκαν, και στη συνέχεια διαλύθηκαν), ωστόσο οι βόμβες συνεχίζουν να κατασκευάζονται, τα όπλα συνεχίζουν να αποστέλλονται, και η φρίκη συνεχίζεται.

Δεν έχει σημασία το τι πιστεύουμε ότι κάνουμε (αναγνωρίζοντας όσα έχουν γίνει και γίνονται), αν ο σκοπός μας είναι να βοηθήσουμε να μπει ένα τέλος σε αυτή τη γενοκτονία και να αγωνιστούμε στο πλαίσιο της αλληλεγγύης με τον αγώνα για την απελευθέρωση των Παλαιστινίων, αποτυγχάνουμε.

Αυτή η αποτυχία πηγάζει από εκατό διαφορετικές αποτυχίες τόσο στη σημερινή στιγμή όσο και σε στιγμές που έχουν περάσει προ πολλού. Δεν θα επιχειρήσω μια πλήρη καταγραφή αυτής της αποτυχίας- δεν διαθέτω την απαιτούμενη παντοδυναμία για να το κάνω αυτό από μόνος μου.

Ωστόσο, επιθυμώ να επισημάνω έναν τομέα από τον οποίο αισθάνομαι ότι πηγάζει αυτή η αποτυχία. Αισθάνομαι ότι, για πολλούς, υπάρχει ένας ουσιαστικός περιορισμός στην ικανότητα να κατανοήσουν τον αγώνα κατά αυτής της συγκεκριμένης γενοκτονίας ως αγώνα κατά της γενοκτονίας στο σύνολό της- ως αγώνα κατά της ολότητας του κόσμου που παράγει και αναπαράγει αυτή τη φρίκη.

Οι εκδηλώσεις γενοκτονίας δεν εμφανίζονται ξαφνικά από το πουθενά.

Δεν πρόκειται για τυχαίες πράξεις βίας που ξεφεύγουν από μια κατά τα άλλα ειρηνική σταθερή κατάσταση. Η γενοκτονία είναι το λογικό συμπέρασμα ενός κόσμου που θεμελιώθηκε σε σχέσεις (εποικιστικής) αποικιοκρατίας, φυλετικού καπιταλισμού, anti-Blackness, ξενοφοβίας και ενός διαρκώς αυξανόμενου καταλόγου αξόνων καταπίεσης και περιθωριοποίησης.

Σε έναν κόσμο τέτοιων σχέσεων, η γενοκτονία δεν είναι μια κατ' εξαίρεση πράξη, αλλά μάλλον μια εντελώς κοινότοπη αναγκαιότητα για όσους επιδιώκουν να επεκτείνουν τις αποικιοκρατικές τους διεκδικήσεις, να ενισχύσουν τη φυλετική τους ανωτερότητα και να κατοχυρώσουν πιο διεξοδικά την ιερότητα των εθνοκρατικών τους συνόρων (ή να δημιουργήσουν αυτό το εθνokrάτος εξ αρχής).

Δεν υπάρχουν “τρομοκρατικά κράτη” που να διαφοροποιούνται από τα “μη τρομοκρατικά κράτη”.

Υπάρχουν μόνο κράτη που εκτελούν επί του παρόντος τη λογική κατάληξη του σχεδίου τους, και εκείνα που έχουν ήδη ή δεν έχουν καταλήξει ακόμη σε αυτά τα συμπεράσματα.

Ορισμένες εκδηλώσεις της γενοκτονίας μπορεί να είναι ακραίες σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό. Οι μαζικοί θάνατοι μπορεί να συμβαίνουν πιο γρήγορα, τα όπλα που χρησιμοποιούνται μπορεί να είναι πιο εξελιγμένα, η βία μπορεί να είναι πιο θεαματική (με την έννοια ότι εντάσσεται πιο εύκολα στο θέαμα) σε ορισμένες εκδηλώσεις από ό,τι σε άλλες, αλλά καμία εκδήλωση δεν είναι μοναδική.

Κάθε γενοκτονία είναι δομημένη πάνω σε ένα σύνολο σχέσεων που διατρέχουν ολόκληρο τον κόσμο, έναν κόσμο που σήμερα κυριαρχείται από την παγκόσμια δύναμη του φυλετικού καπιταλισμού. Πιστεύω ότι αν θέλουμε να έχουμε οποιαδήποτε ελπίδα να παρέμβουμε ουσιαστικά στη συνεχιζόμενη γενοκτονία στην Παλαιστίνη (ή στο Σουδάν, ή στο Κονγκό, ή οπουδήποτε αλλού) πρέπει να είμαστε σε θέση να συγκρουστούμε με ολόκληρο αυτόν τον κόσμο.

Να καταστρέψουμε όλο τον κόσμο

Για όσους από εμάς ζούμε στις ΗΠΑ, ο μόνος πραγματικός τρόπος για να σταθούμε αλληλέγγυοι σε οποιονδήποτε απομακρυσμένο αγώνα για απελευθέρωση (παλαιστινιακό ή άλλο) είναι να πραγματώσουμε την καταστροφή του κράτους των Ηνωμένων Πολιτειών. Δεν υπάρχει τέλος στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη που να μην απαιτεί την καταστροφή του κράτους του Ισραήλ. Δεν υπάρχει καταστροφή του κράτους του Ισραήλ που να μην απαιτεί την καταστροφή του κράτους των Ηνωμένων Πολιτειών.

Και δεν υπάρχει καταστροφή του κράτους των Ηνωμένων Πολιτειών (με οποιονδήποτε τρόπο που να έχει περισσότερο νόημα από μια απλή αλλαγή φρουράς) που να μην καθιστά αναγκαίο το τέλος του καθεστώτος του φυλετικού καπιταλισμού.

Δεδομένου ότι ο φυλετικός καπιταλισμός είναι το σύστημα που κυβερνά ολόκληρο τον κόσμο, αυτό σημαίνει ότι, για όσους από εμάς ενδιαφέρονται για την καταστροφή του κράτους των Ηνωμένων Πολιτειών, ο υπαρκτός κόσμος πρέπει και αυτός να είναι εχθρός μας.

Αυτό μπορεί να φαίνεται πολύ γενικό για να είναι χρήσιμο. Μπορεί να πείτε ότι το να βλέπουμε τον ανταγωνιστή μας τόσο αόριστα μας καθιστά ανίκανους να αναγνωρίσουμε τις οξύτερες βιαίες πράξεις που χρειάζονται άμεση αντιμετώπιση και μας φέρνει σε μια θέση αδιέξοδης αναποφασιστικότητας.

Η απάντησή μου είναι ότι όλες οι καταπιεστικές πράξεις βίας σε αυτόν τον κόσμο είναι ακραίες και χρήζουν άμεσης αντίστασης, έχουμε πολλές επιλογές από αυτή την άποψη.

Αλλά πιο συγκεκριμένα, πιστεύω ότι **κάθε μηχανή θανάτου** (η αστυνομία, οι φυλακές, τα σύνορα, οι κατασκευαστές όπλων, τα διυλιστήρια πετρελαίου, τα εργοστάσια άνθρακα, οι μεγάλες επιχειρήσεις, οι μικρές επιχειρήσεις, οι ασφαλιστικές εταιρείες, οι εταιρείες πιστωτικών καρτών και τόσες άλλες) είναι ένας πυλώνας που στηρίζει τον κόσμο των σχέσεων που γεννούν τη **γενοκτονία** και κάθε πυλώνας έχει τη δική του βαρύτητα.

Επομένως, κάθε πυλώνας που είμαστε σε θέση να υπονομεύσουμε κάνει το σύνολο της φρίκης που είναι ο υπαρκτός κόσμος πολύ πιο αδύναμη.

Όσο πιο θεμελιώδης είναι ο πυλώνας που είμαστε σε θέση να υπονομεύσουμε, τόσο βαθύτερα είναι τα αποσταθεροποιητικά του αποτελέσματα.

Στις ΗΠΑ, αυτό φαίνεται πιο ξεκάθαρα στην περίπτωση της εξέγερσης ενάντια στην anti-Black αστυνομική βία. Η πιο σημαντική αποσταθεροποιητική στιγμή των τελευταίων πολλών δεκαετιών σε αυτή τη χώρα παραμένει η εξέγερση του George Floyd το καλοκαίρι του 2020.

Ενδεικτικά παραδείγματα στις συνθήκες της Ευρώπης (που έχει την ίδια ανάγκη άμεσης καταστροφής με τις ΗΠΑ), θα μπορούσε κανείς να αναφερθεί στην εξέγερση του Nahel Merzouk ενάντια στη ρατσιστική αστυνομική βία στη Γαλλία το περασμένο καλοκαίρι, καθώς και στην εξέγερση στο Kanaky φέτος ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία και την εκμεταλλευτική σχέση που είναι συνυφασμένη με τον φυλετικό καπιταλισμό.

Κατά τη διάρκεια αυτών των στιγμών ακραίας αποσταθεροποίησης συγκεκριμένων θεμελιακών καταπιεστικών πυλώνων (anti-Blackness και/ή αποικιοκρατία), οι λοιποί πυλώνες αποδυναμώθηκαν εξαιτίας αυτών.

Οι φυλακές εξεγέρθηκαν με μεγαλύτερη αγριότητα, η αστυνομία αγωνίστηκε να διατηρήσει την τάξη εντός των δικαιοδοσιών της, οι λεηλασίες και οι μαζικές διαδηλώσεις διέκοψαν το εμπόριο και τη ροή του κεφαλαίου.

Ίσως το πιο σημαντικό, οι κρατικοί πόροι (όπλα) που διαφορετικά θα είχαν συγκεντρωθεί σε συγκεκριμένες τοποθεσίες για να χρησιμοποιηθούν σε συγκεκριμένες στιγμές εναντίον συγκεκριμένων πληθυσμών, δεν μπόρεσαν να συγκεντρωθούν. Οι προμήθειες ήταν πολύ περιορισμένες.

Ούτε οι εξεγέρσεις του George Floyd ούτε του Nahel Merzouk έφτασαν αρκετά μακριά ώστε τα αποσταθεροποιητικά τους αποτελέσματα να πραγματοποιήσουν την κατάρρευση των αντίστοιχων εχθρών τους.

Αλλά εκείνες τις στιγμές, είδα περισσότερες ευκαιρίες για γνήσια μονοπάτια προς μια ζωή που αξίζει να ζει κανείς απ' ό,τι είχα δει έως τώρα.

Όταν κάποιος από τους πυλώνες των μηχανών θανάτου τίθεται υπό απειλή, τίθενται όλοι υπό απειλή. Μέσα από την αποσταθεροποίηση αυτών των πυλώνων της βίας, όπου κι αν βρισκόμαστε, ανοίγουμε ευκαιρίες για κοντινούς και μακρινούς αγώνες να προχωρήσουν περισσότερο, οι οποίοι με τη σειρά τους επιτρέπουν στους αγώνες μας να προχωρήσουν ακόμη περισσότερο.

Υπάρχει έμπνευση για το πώς μια τέτοια αποσταθεροποίηση μπορεί να συμβεί από στιγμές οργανικής ρήξης που πηγάζουν από ακραίες περιπτώσεις τοπικής αφόρητης βίας, αλλά η αποσταθεροποίηση και η ρήξη της τρέχουσας επανάληψης των μηχανών θανάτου δεν είναι αρκετή. Αν θέλουμε πραγματικά να βάλουμε τέλος στον υπαρκτό κόσμο, έναν κόσμο στον οποίο η γενοκτονία είναι ένα δεδομένο φαινόμενο, πρέπει πραγματικά να επιθυμούμε να ζήσουμε διαφορετικά.

Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να διαταράξουμε και να αλλάξουμε την καθημερινή ζωή.

Η απο-παραγωγή της καθημερινής ζωής

Οι σχέσεις που ορίζουν αυτόν τον κόσμο δεν είναι εγγενείς της υπόστασής του, αλλά ούτε και εγγενώς προορισμένες να αλλάξουν.

Οι σχέσεις της αποικιοκρατίας, του anti-Blackness, της αστυνόμευσης, του εγκλεισμού, της γενοκτονίας, των συνόρων κ.λπ. παράγονται και αναπαράγονται συνεχώς από τις καθημερινές πράξεις των ατόμων.

Κάθε εργαζόμενος που δεν αρνείται την εργασία του συμμετέχει στην αναπαραγωγή του φυλετικού καπιταλισμού.

Κάθε άτομο που γίνεται μάρτυρας της αστυνομικής βίας, αλλά επιλέγει να μην δράσει εναντίον της, συμμετέχει στην αναπαραγωγή της αστυνόμευσης.

Όσοι παράγουν τα υλικά που θα χρησιμοποιηθούν σε κάθε συνοριακό τείχος συμμετέχουν στην αναπαραγωγή των συνόρων και της βίας τους.

Στην περίπτωση της συνεχιζόμενης γενοκτονίας στην Παλαιστίνη, το γεγονός ότι η καθημερινή ζωή στις ΗΠΑ συνεχίζεται αναλλοίωτη είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο δεν έχει σταματήσει η κυβέρνηση των ΗΠΑ να στέλνει σχεδόν απεριόριστες προμήθειες όπλων στο Ισραήλ προκειμένου να πραγματοποιήσει τις γενοκτονικές φιλοδοξίες του.

Εξακολουθούμε να πηγαίνουμε στη δουλειά, εξακολουθούμε να πηγαίνουμε στο σχολείο, εξακολουθούμε να αγοράζουμε πράγματα, εξακολουθούμε να πουλάμε πράγματα, και όλα συνεχίζονται και συνεχίζονται υπό τον ήχο των παιδιών που φωνάζουν στην κενότητα του διαδικτύου για τους νεκρούς γονείς τους.

Υπάρχουν εκατοντάδες καθημερινά παραδείγματα του τρόπου με τον οποίο ο καθένας από εμάς συμμετέχει στην αναπαραγωγή αυτών των μηχανών θανάτου μέσω της προθυμίας μας να συμμετέχουμε στις καθημερινές λειτουργίες του φυλετικού καπιταλισμού (πηγαίνοντας στη δουλειά, αγοράζοντας ψώνια, πληρώνοντας τα διάφορα ενοίκια και χρέη μας) και μέσω της προθυμίας μας να αγνοούμε την καθημερινή πραγματικότητα της κρατικής βίας στην περιοχή μας (αστυνομία, φυλακές, σύνορα κ.λπ.).

Ενισχύουμε τους διάφορους πυλώνες, τις διάφορες μηχανές θανάτου, μέσω της προθυμίας μας να διατηρήσουμε την κατάσταση όπως ήταν πάντα.

Ακόμη και όταν δεν υφίσταται κανένας επίσημος φορέας μιας συγκεκριμένης μηχανής θανάτου, τα άτομα αναλαμβάνουν να αναπαράγουν ρητά αυτές τις μηχανές. Οι «καλοί πολίτες» όπως αποκαλούνται οι ίδιοι υπερασπίζονται την ιερότητα ενός Walmart παρεμβαίνοντας σε περιπτώσεις μικροκλοπών (αναπαραγωγή της αστυνόμευσης και της εμπορευματικής σχέσης).

Μετά από μια εξέγερση, οι πολίτες που αναλαμβάνουν ρόλους ντετέκτιβ θα σαρώσουν το διαδίκτυο αναζητώντας στοιχεία για “γνωστούς-άγνωστους” και θα στείλουν αγωνιστές στη φυλακή, ενώ θα ισχυριστούν ότι “υποστηρίζουν το κίνημα” (αναπαραγωγή της αστυνόμευσης, της φυλάκισης κ.λπ.). Και όταν έρθει η στιγμή να σκοτώσουν για αυτόν τον κόσμο των σχέσεων (ειδικά για την anti-Blackness σχέση), πάντα θα υπάρχει ένας πολίτης έτοιμος να κάνει το καθήκον του.

Έχει περάσει πάνω από ένας χρόνος από τότε που ο Daniel Penny στραγγάλισε μέχρι θανάτου τον Jordan Neely σε ένα βαγόνι του μετρό στη Νέα Υόρκη, επειδή η έκφραση των αναγκών του Jordan και η απαίτησή του να ικανοποιηθούν, ενώ ήταν Μαύρος, ενόχλησε τον Daniel. Κάθε άτομο σε εκείνο το βαγόνι δολοφόνησε τον Neely λόγω της απροθυμίας του να δράσει ενάντια στην αναπαραγωγή της anti-Black αστυνόμευσης που συνέβαινε χωρίς την παρουσία αστυνομικών με διακριτικά.

Τα επίσημα σήματα και οι στολές δεν είναι αναγκαία για την αναπαραγωγή της αστυνόμευσης.

Τα συγκεκριμένα κτίρια που αποκαλούμε φυλακές δεν είναι απαραίτητα για την διαιώνιση της φυλάκισης, του εγκλεισμού και της ιδρυματοποίησης.

Αν δεν υπάρχει πραγματική επιθυμία να είναι τα πράγματα διαφορετικά (πέρα από το πλαίσιο της μεταρρύθμισης ή της αλλαγής της ηγεσίας), οι μηχανές θανάτου θα αναπαράγονται πάντα.

Αν η επιθυμία μας είναι να απαλλαγούμε πραγματικά από τον υπαρκτό κόσμο της γενοκτονικής βίας, δεν αρκεί να επιτεθούμε μόνο σε συγκεκριμένες εκδηλώσεις των μηχανών θανάτου σε συγκεκριμένες στιγμές.

Απαιτεί κάτι περισσότερο από συγκεκριμένες πράξεις σαμποτάζ ή μαχητικότητας (μολονότι σίγουρα απαιτούνται και αυτές).

Πρέπει να υπονομεύσουμε την αναπαραγωγή αυτών των μηχανών στο σύνολό τους.

Αυτό απαιτεί την επιθυμία και τη βούληση να πραγματώσουμε έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. Απαιτεί την προθυμία να έρθουμε σε ρήξη με τις υφιστάμενες σχέσεις που διέπουν τον κόσμο μας.

Αυτό απαιτεί να έρθουμε σε σύγκρουση με την ολότητα της καθημερινής ζωής, όπως αυτή βιώνεται στην παρούσα φάση. Απαιτεί κοινωνικό πόλεμο.

Κοινωνικός πόλεμος vs ανταρτοπόλεμος

Πριν ολοκληρώσω, θέλω να αναφερθώ εν συντομία σε μια συζήτηση που θα μπορούσε να καταλάβει (και πιθανότατα έχει καταλάβει αλλού) σελίδες επί σελίδων από μόνη της, αλλά θα προσπαθήσω να κρατήσω τα σχόλιά μου σε αυτό το θέμα όσο πιο συνοπτικά μπορώ. Από τότε που ξεκίνησε η τρέχουσα φάση του γενοκτονικού σχεδίου του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστινίων, έχω γίνει μάρτυρας πολλών άκριτων εκκλήσεων προς τους ριζοσπάστες στις ΗΠΑ να υιοθετήσουν περισσότερες τακτικές «ανταρτοπόλεμου».

Δεν διαφωνώ απαραίτητα, αν και τείνω να είμαι προσεκτικός και επικριτικός σε τρόπους κίνησης που στρέφονται προς την πολιτική της πρωτοπορίας (καθώς και στο πόσο πολλοί ριζοσπάστες στις ΗΠΑ έχουν την τάση να φетиχοποιούν τον εξ αποστάσεως αγώνα).

Επομένως, αν θέλουν να αποφύγουν την διολίσθηση σε ένα μαλθακό πρωτοποριακό πολιτικό σχέδιο, και αν θέλουν να έχουν νόημα πέρα από συγκεκριμένες δράσεις ενάντια σε συγκεκριμένους στόχους, θεωρώ ότι ο ανταρτοπόλεμος πρέπει να ενταχθεί σε ένα ευρύτερο, ρητά συμμετοχικό, σχέδιο κοινωνικού πολέμου.

Με τον όρο κοινωνικό πόλεμο αναφέρομαι στη γενίκευση των ανταγωνισμών ενάντια στις κοινωνικές σχέσεις που διέπουν τον υπαρκτό κόσμο μέσω του πολλαπλασιασμού της δράσης που υπονομεύει αυτές τις σχέσεις τόσο στην δημόσια σφαίρα όσο και παρασκηνιακά.

Με τον όρο «ρητά συμμετοχική» αναφέρομαι στην καλλιέργεια μιας κουλτούρας αντίστασης που επιδιώκει να βοηθήσει όλους μας να αρθρώσουμε αυτό κατά του οποίου είμαστε και το πώς επιθυμούμε να ζήσουμε.

Αυτή η γενίκευση του ανταγωνισμού ενάντια στις μηχανές θανάτου είναι ζωτικής σημασίας αν το σχέδιο πρόκειται να καταστρέψει την τρέχουσα επανάληψή τους και να υπονομεύσει τη συνολική αναπαραγωγή τους.

Χωρίς αυτή τη γενίκευση, ο ανταρτοπόλεμος μπορεί εύκολα να παραχωρήσει τη θέση του σε ρεφορμιστικά σχέδια κρατικής κατάληψης /συνθηκολόγησης και όχι στην ολική καταστροφή του υπάρχοντος.

Αν επιθυμούμε να υπάρξουμε σε έναν κόσμο απαλλαγμένο από τις μηχανές θανάτου, τότε πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να ζήσουμε όντως με διαφορετικό τρόπο, μέσα σε σχέσεις που καλλιεργούνται ρητά για να προωθήσουν τους τρόπους ζωής που επιθυμούμε.

Μια αποτελεσματική αντίσταση στον κόσμο των μηχανών του θανάτου απαιτεί από τα άτομα να αντισταθούν στο πλαίσιο της καθημερινής τους ζωής.

Μπορείτε να νικήσετε έναν στρατό με ανταρτοπόλεμο, αλλά δεν μπορείτε να νικήσετε την στράτευση.

Μπορείς να καταστρέψεις ένα αστυνομικό τμήμα αλλά δεν μπορείς να τελειώσεις με την αστυνόμευση.

Μπορείς να κάψεις μια τράπεζα αλλά δεν μπορείς να τελειώσεις με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

Ο τερματισμός της αναπαραγωγής αυτών των ευρύτερων συστημάτων μπορεί να προέλθει μόνο από την ανάπτυξη μιας κουλτούρας αντίστασης στο σύνολο αυτών των συστημάτων.

Είμαι πεπεισμένος ότι είναι πολύ σημαντικό να είμαστε σε θέση να επανεκτιμούμε συνεχώς πώς οι πράξεις και οι τρόποι κίνησής μας έρχονται σε ρήξη ή ενισχύουν ακούσια τις σχέσεις και τα συστήματα που ισχυριζόμαστε ότι αντιμάχονται.

Ο κοινωνικός πόλεμος, όπως τον αντιλαμβάνομαι, είναι αυτή η συνεχής επανεκτίμηση που συγκεκριμενοποιείται μέσω της ανάληψης δράσης.

Καμία ομάδα ή άτομο δεν μιλάει για τον κοινωνικό πόλεμο.

Δεν μπορεί να υιοθετηθεί για να εξυπηρετήσει μια ρεφορμιστική/κρατιστική ατζέντα, επειδή ο κοινωνικός πόλεμος υπάρχει ως άρνηση του υπαρκτού, εφόσον υπάρχουν εκείνοι που επιθυμούν περισσότερα ή καλύτερα από αυτά που τους λένε να αποδεχτούν.

Όλα αλλάζουν ή όλα παραμένουν ίδια.

Ανέφερα προηγουμένως ότι κάθε πυλώνας της ολότητας του υπαρκτού κόσμου έχει ειδικό βάρος, επομένως υπάρχουν τρόποι να αποσταθεροποιήσουμε την ολότητα του υπαρκτού μέσω της υπονόμευσης αυτών των πυλώνων όπως και όποτε αυτό είναι δυνατό. Ωστόσο, είναι επίσης αλήθεια ότι κάθε πυλώνας κατέχει τη δυνατότητα να επαναφέρει τους άλλους.

Δεν υπάρχει τέλος στην anti-Blackness σχέση όσο παραμένει ο φυλετικός καπιταλισμός.

Δεν υπάρχει τέλος στον εγκλεισμό στις φυλακές όσο παραμένει η αστυνόμευση.

Δεν υπάρχει τέλος στην αποικιοκρατία όσο παραμένει η κρατική μορφή.

Κάθε μηχανή θανάτου υποστηρίζει την ολότητα, αλλά και τις υπόλοιπες μηχανές θανάτου.

Δεν μπορεί να ξεχωρίσει κανείς μια μεμονωμένη μηχανή θανάτου για καταστροφή, ενώ οι υπόλοιπες παραμένουν άθικτες.

Αν θέλουμε στα σοβαρά έναν κόσμο χωρίς γενοκτονία, πρέπει να πραγματώσουμε το τέλος του κόσμου ολόκληρου και να μη συμβιβαστούμε με τίποτα λιγότερο από αυτό.

Αυτή η διεύρυνση του πλαισίου όσων αντιμετωπίζουμε δεν μπορεί να γίνει με κόστος την αδράνεια απέναντι στις ακραίες εκδηλώσεις των μηχανών του θανάτου. Αντίθετα, πρέπει να αποτελέσει το στοιχείο που θα μας επιτρέψει να υψάνουμε φαινομενικά διαφορετικές δράσεις κατά του συντριπτικού αριθμού των οξύτατων εκδηλώσεων με στόχο την κατανόηση της αντίστασης ενάντια στην ολότητα.

Το έργο που έχουμε μπροστά μας είναι τεράστιο, ωστόσο υπάρχουν πολλοί τρόποι για να αντισταθούμε.

Το διακύβευμα της παρούσας στιγμής είναι εξαιρετικά σοβαρό και το ίδιο ισχύει για τις στιγμές που έπονται. Βρείτε το κουράγιο μέσα σας, βρείτε το κουράγιο μέσα στους άλλους. Πολεμήστε ενάντια στις μηχανές θανάτου όπως και όποτε μπορείτε.

Αγωνιστείτε για μια ζωή που αξίζει να ζείτε.

Αγωνιστείτε γιατί είναι όμορφο πράγμα να απαιτείς κάτι καλύτερο από αυτό που σου λένε να αποδεχτείς.

Αν αυτό το κείμενο άξιζε (ή όχι) τον κόπο, συστήνεται η ανάγνωση:

- [At Daggers Drawn with the Existent, Its Defenders, and Its False Critics](#)
- [The Incomprehensible Black Anarchist Position](#)
- [Rethinking the Apocalypse](#)
- [May the Antagonism Generalize](#)
- [Don't Film, Act](#)
- [Locked Up](#), Alfredo Bonanno
- [The Anarchist Tension](#), Alfredo Bonanno
- [The Reproduction of Daily Life](#), Fredy Perlman
- [Antisemitism and the Beirut Pogrom](#), Fredy Perlman
- [Tame Words from a Wild Heart](#), Jean Weir
- [The Delirious Momentum of the Revolt](#), AG Schwartz

Πηγή: <https://cryptpad.fr/file/#/2/file/FzpxkjTbtEajw+UVM+JFwTT7/>

[https://x.com/drawn_daggers/status/18383252491100](https://x.com/drawn_daggers/status/1838325249110049232)

Μεταφραστική Ομάδα Wormhole

[49232](#)